

Sygn. akt IV CSK 364/14

POSTANOWIENIE

Dnia 3 grudnia 2014 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Bogumiła Ustjanicz

w sprawie z powództwa "M. [...]" Spółki z ograniczoną odpowiedzialnością w W.
i M. [...] Spółki z ograniczoną odpowiedzialnością Spółki Komandytowej w W.
przeciwko G. O.

o ochronę dóbr osobistych,
na posiedzeniu niejawnym w Izbie Cywilnej
w dniu 3 grudnia 2014 r.,
na skutek skargi kasacyjnej pozwanego
od wyroku Sądu Apelacyjnego w [...]
z dnia 27 lutego 2014 r., sygn. akt I ACa [...],

- 1) odmawia przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania;**
- 2) zasądza od pozwanego na rzecz każdej z powódek kwotę
180 zł (sto osiemdziesiąt) tytułem kosztów postępowania
kasacyjnego.**

UZASADNIENIE

Zaskarżonym wyrokiem Sąd Apelacyjny w [...] zmienił wyrok Sądu Okręgowego w B. z dnia 30 sierpnia 2013 r. w ten sposób, że zakazał pozwanemu naruszania dóbr osobistych powódek i zobowiązał go do usunięcia wpisów zamieszczonych przez niego na wskazanych stronach internetowych oraz nakazał mu zamieszczenie na tych stronach wpisów zawierających oświadczenie o przeproszeniu powódek za zamieszczenie informacji, które mogły wywołać wrażenie o braku ich solidności płatniczej.

Pozwany w skardze kasacyjnej powołał podstawę przewidzianą w art. 398³ § 1 pkt 1 k.p.c., a we wniosku o przyjęcie jej do rozpoznania przyczynę objętą art. 398⁹ § 1 pkt 4 k.p.c. Oczywistą zasadność skargi połączył z zarzutem naruszenia przez zaskarżony wyrok przepisów postępowania w kwalifikowanej postaci, polegającej na ochronie dobra osobistego powódek obejmującego wolność działalności gospodarczej, które nie zostało przewidziane w art. 23 k.c. Właściwe określenie naruszonego dobra osobistego powinno pozostawać w ścisłym związku z treścią i formą ochrony wskazanej w art. 24 k.c., zwłaszcza że powódkom chodziło o ochronę innego dobra. Doszło tym samym również do oczywistego naruszenia art. 24 k.c. przez niesprecyzowanie dobra, które miało być chronione.

Sąd Najwyższy zważył, co następuje:

Skarga kasacyjna ukształtowana została jako nadzwyczajny środek prawny, służący od prawomocnych orzeczeń, którego celem jest ochrona interesu publicznego, polegającego na ujednoliceniu orzecznictwa sądów i rozwoju judykatury. Założenie to może być zrealizowane jedynie poprzez powołanie i uzasadnienie istnienia co najmniej jednej z przesłanek wskazanych w art. 398⁹ § 1 k.p.c. Nie jest rolą Sądu Najwyższego nie będącego trzecią instancją sądową, korygowanie ewentualnych błędów w zakresie stosowania czy wykładni prawa w każdej sprawie, nawet gdyby w rzeczywistości miały one miejsce. Do realizacji celu wyznaczonego temu nadzwyczajnemu środkowi zaskarżenia dochodzi przez spełnienie chociaż jednej z przesłanek objętych art. 398⁹ § 1 k.p.c.

Oczywista zasadność skargi kasacyjnej w rozumieniu art. 398⁹ § 1 pkt 4 k.p.c. to zasadność widoczna od razu, bez konieczności dokonywania pogłębionej analizy wywodów zamieszczonych w skardze, wskazująca, że zaskarżone orzeczenie nie powinno się ostać. Doszło bowiem do kwalifikowanego, czyli oczywistego naruszenia prawa, którego skutkiem było wydanie przez Sąd drugiej instancji orzeczenia oczywiście wadliwego (por. postanowienia Sądu Najwyższego z dnia 10 stycznia 2003 r., V CZ 187/02, OSNC 2004, nr 3, poz. 49; z dnia 8 marca 2002 r., I PKN 341/01, OSNP 2004, nr 6, poz. 100; z dnia 11 stycznia 2008 r., I UK 285/07, niepubl.; z dnia 23 listopada 2010 r., III UK 10/11, niepubl.). Analiza wniosku o przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania i jego uzasadnienia, w świetle jej podstaw oraz motywów zaskarżonego wyroku nie daje przesłanek do oceny, iż kwestionowane rozstrzygnięcie stanowi konsekwencję rażących błędów w zakresie wykładni i stosowania prawa, jak też, że zachodzi potrzeba rozpoznania skargi kasacyjnej. Stanowisko skarżącego, odbiegające od okoliczności sprawy, nie wskazuje na istnienie powoływanej przyczyny przyjęcia wniosku o przyjęcie skargi do rozpoznania.

W postępowaniu przed Sądem Apelacyjnym nie doszło do nieważności postępowania, której przyczyny Sąd Najwyższy bierze pod rozwagę z urzędu w granicach zaskarżenia.

Z powyższych względów Sąd Najwyższy odmówił przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania na podstawie art. 398⁹ § 2 k.p.c. Orzeczenie o kosztach postępowania kasacyjnego oparte zostało na zasadzie odpowiedzialności za wynik sprawy, stosownie do art. 98 § 1 w związku z art. 391 § 1 i art. 398²¹ k.p.c.